

at være den, at hvis han faar en lignende Forespørgsel fra en anden Kommune som den, Minister Munch fik fra en Kommune, vil hans Svar gaa i modsat Retning af det Svar, Minister Munch gav den anden Kommune, hvorimod han ikke ønsker paa direkte Maade at tilkendegive sin Opfattelse ved et nyt Cirkulære. Men jeg kan ikke se rettere, end at hvis det virkelig skulde ske, at en Kommune tilfældigvis rettede en saadan Forespørgsel til den højtærede Minister, og han saa svarede i den Aand, han sagde i Gaar, han vilde svare i: at han ansaa det for utilladeligt, vilde Stillingen nok blive den, at der kom til at ligge to forskellige indenrigsministerielle Afgørelser, saaledes at den ene kan paaberaabe sig den nuværende højtærede Ministers Resolution, medens den anden kan paaberaabe sig den tidligere Ministers Afgørelse i modsat Retning, og det forekommer mig, at det ikke er nogen Forbedring af det hele Forhold. Naar den højtærede Minister foreslaar ved Revisionen af Hjælpekasseloven næste Aar at tage denne Sag op til endelig Afgørelse, saa er det naturligvis et Forslag, som kræver Opmærksomhed fra vor Side, og det er jo muligt, at det ogsaa kan blive Udgangen derpaa, at man venter saa længe; det ved jeg ikke noget om, det vil man jo kunne forhandle om i det Udvalg, som i alt Fald jeg agter at foreslaa Tillægsbevillingslovsforslaget henvist til. Hvad Enkerne angaar, var der jo den Udvej, at man kunde til den Tid i Overensstemmelse med den tidligere Ministers Afgørelse lade disse af den højtærede Minister omtalte Enker — som vi selvfølgelig gerne ville gøre det saa godt for som muligt, navnligt saa godt, som Loven kunde tillade uden at overtrædes — blive under Hjælpekasserne. Men den højtærede Minister maa ikke overse, at den ministerielle Afgørelse gælder ikke blot Enkerne, den gælder ogsaa andre Personer, den gælder i det hele taget alle og enhver, som ere under Fattigvæsenet; de kunne nu overføres til Hjælpekasserne, hvorved der skaffes Kommunerne en Statshjælp, som vil svare til det, Kommunerne selv indskyde i Hjælpekasserne. Med andre Ord, de, som ikke benytte denne Praksis, faa saa at sige ingenting, medens de andre faa rigelig Statshjælp til en Op-gaves Løsning, som det efter Ministerens egne Udtalelser ikke er Hjælpekassernes Opgave at løse.

Der faldt i Gaar nogle Bemærkninger fra det ærede 7de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) om en Sag, som jeg

ikke havde ønsket at drage frem mellem de Spørgsmaal, jeg havde noteret mig. Det er nemlig den Anmærkning, som findes til Forslaget om Broen over Mariager Fjord. Jeg kan jo ikke nægte, at jeg ved mine Undersøgelser er kommen til det samme Resultat som det ærede 7de kongevalgte Medlem. For det første forekommer det mig bestemt, at fra Ministeriet for offentlige Arbejders Side er denne Sag ikke bleven behandlet paa en saadan Maade, som den burde i sin Tid være behandlet, og naar man saa i 10 Aar har fortolket Overenskomsten paa den Maade, det er sket, mener jeg, at man ikke blot derigennem har anerkendt, at Ministeriet for offentlige Arbejder var juridisk forpligtet i Henhold til Overenskomsten, men ogsaa er forpligtet efter den taaarige Praksis. Og saa synes jeg ikke, det er rigtigt at søge at løse en saadan virkelig retslig Strid ved en Anmærkning paa Tillægsbevillingsloven; i alt Fald tror jeg ikke, det kan faa den Virkning, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder af den Grund kan frigøre sig for et Ansvar, som han maatte have i Henhold til den almindelige Lovgivning og Kontraktforholdet. Jeg synes heller ikke, det kan stemme med den Hensynsfuldhed, man med Rette kan vente fra Statsmagtens Side i dette Forhold under de foreliggende Omstændigheder, som jeg kortelig har omtalt.

Endelig vil jeg gerne rette en Tak til den højtærede Finansminister for hans Udtalelse om, at Tillægsbevillingsloven fremtidig vil fremtræde i en ny og væsentlig forbedret Skikkelse.

Jørgen Berthelsen: Den højtærede Minister for offentlige Arbejder udtalte i Gaar i Anledning af de Bemærkninger, jeg gjorde om den Anmærkning, som findes paa Tillægsbevillingsforslaget om Broen over Mariager Fjord, at Ministeriet ikke har fundet, det vilde være forsvarligt for Rigsdagen at vedkende sig en Vedligeholdelsespligt, som den nævnte Overenskomst ikke hjemler, men Ministeren tilføjede, at Ministeriet ikke vilde være uvilligt til at imødekomme Andragender, hvis der skulde ske større Skade paa Broen, og hvis det skulde vise sig, at Skaden var af saa stor og omfattende Karakter, at Banen, som havde overtaget Driften, ikke vilde kunne afholde den. Hvis jeg har læst rigtigt, har Ministeren endogsaa brugt det Udtryk i Folketinget, at Banen naturligvis ikke skulde gaa fallit ved en saadan Katastrofe, som mulig kunde indtræffe. Jeg har —